

Claudia en de spooktelefoontjes

*Dit boek is voor Brenda Bowen en Jean Feiwel,
wie ik heel dankbaar ben.*

Original title: *Claudia and the Phantom Phone Calls*

Copyright © MCMLXXXVII by Ann M. Martin.

All rights reserved.

© Zuidnederlandse Uitgeverij N.V., Vluchtenburgstraat 7,
B-2630 Aartselaar, België, MMXXI.

Alle rechten voorbehouden.

Deze uitgave door: Deltas, België-Nederland.

D-MMXXI-0001-31

NUR 282/283

Claudia en de spooktelefoontjes

Ann M. Martin

DELTAS

➤ HOOFDSTUK 1 ◀

Het was een sombere en winderige avond. De regen viel uit de donkere wolken die de maan verduisterden. Ik vond het een perfecte avond om me met een boek over Sherlock Holmes en het zakje fruitgums dat ik in mijn bureau verstoppt had ergens in mijn kamer te nestelen, of om aan het stilleven waaraan ik begonnen was verder te werken en over Trevor Sandbourne te dromen. Maar mijn vader zei: ‘Eerst je huiswerk, Claudia’, en daar valt niet over te discussiëren. Bovendien heb ik met mijn ouders afgesproken dat als ik elke avond mijn huiswerk maak (onder toezicht van een van de familieleden), ik teken- en schildercursussen mag volgen.

En wat nog belangrijker is, dan mag ik lid van de Babysittersclub blijven.

De Babysittersclub is een idee van Kristy Thomas, een vriendin van mij, dat aan het begin van ons eerste jaar op de middelbare school in praktijk werd omgezet. Kristy, die tegenover ons woont, gaat vaak babysitten. En ik, Claudia Kishi, en Kristy's beste vriendin, Mary Anne Spier, ook. (Mary Anne woont naast Kristy.) En dus kwam Kristy op het idee om een

Babysittersclub op te richten en reclame voor onszelf te maken. En dat hebben we gedaan. En we hebben Stacey McGill, een nieuwe vriendin van mij, gevraagd om mee te doen, en dat vond zij prima.

De Babysittersclub loopt goed. We worden voortdurend opgebeld, en we hebben nu alle vier meer klussen dan voor de Babysittersclub, dus is het belangrijk voor mij om lid te mogen blijven. Maar ik had het bijna verknald toen de school een brief naar mijn ouders stuurde waarin stond dat ik niet genoeg mijn best deed. Mijn ouders zijn aan dat soort brieven wel gewend... Ze krijgen twee keer per jaar zo'n brief... Maar ze hadden niet verwacht te horen dat ik sinds het begin van het schooljaar mijn huiswerk nauwelijks gemaakt had.

Dat ging voor mijn ouders te ver.

Ik vind huiswerk maken zo saai. Ik kan me er nauwelijks op concentreren. Het enige dat ik leuk vind op school is lezen, en zelfs dat wordt door de leraren verpest. Het kan hun niet schelen dat je bijna altijd eerder dan de detective in het verhaal weet wie de moordenaar is. Ze maken zich er alleen maar druk om dat ik niet weet wat een bijwoord is.

Het zou allemaal niet zo erg zijn als Janine niet mijn zus was. Ze is vijftien en een supergenie.

Ze heeft een IQ van 196, wat boven het gemiddelde (100) uitsteekt, en zelfs boven het geniale (150). Maar ik zal je een geheim verklappen. Ik heb ook een IQ van boven het gemiddelde, wat iedereen verbaast omdat ik nauwelijks kan spellen, maar daarom zitten mijn ouders en leraren me zo achter de

broek. Ik ben slim, maar ik ben geen goede leerling. Ze zeggen dat als ik gewoon maar *zou opletten* en me *zou concentreren*, ik het prima zou doen op school.

Maar wat maakt mij dat uit? Ik zal toch nooit zo goed als Janine zijn.

Je hebt geen idee hoe het is om een genie als oudere zus te hebben (tenzij je er natuurlijk zelf eentje hebt). De meest simpele dingen kan je nog niet tegen haar zeggen. Gistermorgen zei ik alleen maar: ‘Janine, het is koud buiten. Mama wil dat je je raam dichtdoet voor je naar school gaat.’ En weet je wat ze antwoordde? Ze zei: ‘Ik vind het fascinerend dat we in onze maatschappij in plaats van onze lichaamstemperatuur, de temperatuur van onze omgeving proberen te reguleren, wat veel moeilijker is en hoogst inefficiënt. Primitieve volkeren en volkeren die in andere maatschappijen leven, passen hun kleding aan, terwijl wij gebruikmaken van verwarmingsapparatuur en airconditioning.’

... Ik bedoel maar.

Goed, terug naar die sombere avond waarop mijn vader zei dat ik mijn huiswerk moest maken, en dat het Mimi’s beurt was om me te helpen. Ik moet proberen om zelf mijn huiswerk te maken, maar er zit altijd iemand naast me om erop te letten dat ik niet zit te dromen, dat ik elke opdracht helemaal afwerk, en om mijn vragen te beantwoorden.

Ik vind het het fijnst als Mimi, mijn grootmoeder, me helpt.

Ze is rustig en heeft een vriendelijke stem en een eindeloos geduld.

Mijn familie komt uit Japan, en Mimi en mijn grootvader (die lang voor ik geboren werd, gestorven is) zijn naar de Verenigde Staten gekomen toen mama nog klein was.

Mama heeft geen Japans accent (en papa, die ook als klein kind naar de Verenigde Staten is gekomen, al evenmin), maar Mimi spreekt Engels met een rollend accent dat me aan een schip op zee doet denken. Ze is ook altijd heel beleefd.

Ik haalde mijn boek van maatschappijleer uit mijn tas.

‘Waar gaat dat boek over?’ vroeg Mimi.

‘Maatschappijleer’, antwoordde ik. ‘We hebben vandaag hoofdstuk drie in de klas gelezen. En nu moeten we de discussievragen beantwoorden. Mimi, als het discussievragen zijn, waarom discussiëren we er dan niet over? Waarom wil meneer Miller dat we ze opschrijven?’

‘Weet ik niet, mijn Claudia, maar als hij gezegd heeft dat je dat moet doen, dan moet je dat doen.’

Mimi las mee terwijl ik schreef. Af en toe wees ze me op een verkeerd gespeld woord. Na maatschappijleer kwam wiskunde en toen Engels, en toen was ik eindelijk klaar. Ik slaakte een zucht van verlichting, en verveling.

‘En wat ga je nu doen, Claudia?’ vroeg Mimi.

‘Mijn boek over Sherlock Holmes uitlezen’, antwoordde ik.

‘En wat gebeurt er in het boek?’ vroeg Mimi.

‘Ooo, het is heel griezelig’, begon ik.

‘Vind je het leuk om bang te zijn, Claudia?’

‘Nou ja, ik denk van wel. Ik bedoel, zolang het maar een boek is, is het leuk. Kijk eens naar buiten, Mimi. Moet je zien